

Fremtidens vidunderlige verden

LØFT TROENS SKJOLD

I beskrivelsen af Guds Rustning, opfordrer Paulus alle kristne til ”løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile” (Efe. 6:16). Satan overøser os med ”gloende pile” – fristelser og prøvelser som han ønsker skal sønderslå og opbrænde den guddommelige karakter, der er under opbyggelse i os. Men ved brug af Guds rustning, kan vi afværge djævelens angreb. Set stærkeste forsvar af rustningen forskellige dele er tro – troens Skjold. Da Paulus skrev dette, tænkte han uden tvivl på skjoldet som de romerske legionærer var udstyret med. Det var af jern og foret med læder og det dækkede det meste af soldatens krop.. Ikke alene beskyttede det ham i direkte nærkamp, men det dækkede også af for fjendtlige pile. Det fortælles, at efter en kamp hvor man fandt næsten 200 pile i en bestemt højtstående romersk militær persons skjold, gik han derfra uskadt. Sådan kan det også blive for os, og det skal det.

Tro er ikke alene kostelig (1.Peter 2:6), den er absolut nødvendig i vor åndelige tilværelse. Brevet til Hebræerne fortæller os, at ”uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro at han er til og lønner dem, der søger ham” (11:6). Hvordan skulle vi overhovedet kunne begynde at ære Gud, hvis vi tvivlede på hans eksistens? At bede uden tro er som Bibelen gør det klart, spild af tid (Jakob 1:6). Tro indebærer dog mere end tro på at Gud eksisterer – for det tror dæmoner også (2:19), og det er også mere end at vide, at Gud ønsker at belønne os.

Hvad er da tro? Hvordan kan vi udvikle tro? Hvilken virkning vil den have på vort liv?

Tro på det usynlige

En omskrivning af Hebræerbrevet 11:1 definerer tro således: En tillidsfuld sikkerhed for at noget vi ønsker skal ske, vil ske. At det er bestemt, at det vi håber på venter os, selv om vi ikke kan se det (Living Bible). Dette kapitel, som mange har kaldt ”Tros kapitlet”, fordi det har en liste over mange af de store karakterer fra Det Gamle Testamente, som alle havde denne kvalifikation, at tro. En af dem kalder Paulus ”troens fader”, det er patriarken Abraham (jvf. Rom.4:11, 16). Ser vi nærmere på hans livshistorie, finder vi ud af, hvordan han blev dette levende eksempel på tro.

Gud kaldte Abraham, dengang hed han Abram, til at forlade sit hjemland og gå til et ukendt land langt borte og nedsætte sig der (1. Mose. 12:1-3). Hvordan reagerede han på denne drastiske opfordring? ”Og Abram gik, som Herren sagde til ham ... Abram tog sin hustru Saraj og sin brodersøn Lot og al den ejendom, de havde samlet sig, og de folk de havde vundet sig i Kana, og de begav sig på vej til Kana'ans land og nåede derhen” (versene 4-5). Ingen modsigelse, ingen diskussion – Abram gik med det samme.

Herren havde lovet Abram store velsignelser: Han ville blive fader til en stor nation, og senere i Kana'an fik løftet yderligere tilføjelser. Gud ”førte ham ud i det fri og sagde: 'Se op mod himmelen og prøv, om du kan tælle stjernerne ... Således skal dit afkom blive!' Da troede Abram Herren, og Han regnede ham det til retfærdighed” (15:5-6).

Det skal imidlertid bemærkes, at løftet også fik tilføjet betingelser: ”Da Abram var nioghalvfemsindstyve år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: ’Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig et overvættets stort afkom’” (17:1-2). Men igen satte Gud betingelser. Den Almægtige forlangte Abrams lydighed, og Abram, der fra dette øjeblik fik navnet Abraham, adlød. Han gjorde alt det der blev forlangt af ham. Alligevel satte Gud ham på en prøve, der skulle afsløre hvad Abrahams hjerte bestod af.

Gud lovede Abraham og Sara en søn, igennem hvem familien ville formere sig og blive så talrig som himmelens stjerner. De troede begge på Guds løfte til trods for deres høje alder. Som Paulus senere skrev: ”Og uden at svækkes i troen kunne han se på, at hans eget legeme allerede var udlevet (han var nær ved hundrede år) og at Saras moderliv var udlevet; på Guds forjættelse tvivlede han ikke i vantro, men han blev styrket i troen og gav Gud æren, fuldt forvisset om, at det, Gud har forjættet, har han også magt til at gøre. Derfor ’blev det også regnet ham til retfærdighed’” Rom. 4:19-22). I alt dette kan vi se, at denne mand viste sin tro til Gud og Hans løfter med sand overbevisning og deraf resulterende lydighed. Dette er nøglen.

Vi kommer un til det væsentligste punkt i Abrahams liv. Gud havde set hans tro, men Han ønskede at måle dybden. En prøve skulle vis den. Gud gav Abraham den utrolige ordre, at han skulle ofre sin søn – den elskede søn han havde længtes efter. Læs i 1. Mosebog 22:1-2: ”Efter disse begivenheder satte Gud Abraham på prøve og sagde til ham: ’Abraham!’ HAN SVAREDE: ’Se, her er jeg!’ Da sagde han: ’Tag din søn Isak, din eneste, ham du elsker, og drag hen til Morija land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig!’”

Det Gud her pålagde ham var ulideligt smertefuldt og vanskeligt – meget mere end at forlade sit hjemland. Hvordan reagerede ”troens fader” overfor dette nye forlangende? ”Da sadlede Abraham tidligt næste morgen sit æsel, tog to af sine drenge og sin søn Isak med sig, og efter at have kløvet offerbrænde gav han sig på vandring til det sted, Gud havde sagt ham” (vers 3).

Atter ser vi, at Abraham tøvede ikke. Han forsøgte ikke a argumentere i desperation med sig selv, for at finde en udvej til ikke at fuldføre denne forfærdelige ordre. Han tillod ingen menneskelige, naturlige eller rebelske tanker at komme frem i sit sind. Den slags tanker ville uden tvivl have afholdt ham fra at udføre Guds ordre.

Abraham diskutererede ikke. Han stillede ikke engang spørgsmål. Han mindede ikke Gud om, at dette var den søn som Han selv havde lovet ham og for hvem han havde ventet så mange år. Sønnen der skulle blive ophavet til den lovede store nation.

Abraham adlød simpelt hen. Han samlede alt det nødvendige til ofringen, og i tre dage rejste de for at nå til Moriah bjerget, for at ofre sin elskede søn. Hvad skete der da de var nået frem? ”Og Abraham greb kniven og rakte hånden ud for at slagte sin søn” (vers 10). I sit sind havde Abraham allerede vist villighed til at ofre Isak (jvf. Heb. 11:17). I sidste øjeblik standsede Gud Abraham i at gennemføre sit forehavende, idet han sagde: ”Abraham, Abraham ... Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, den eneste, for mig” (1. Mose. 22:11-12).

Indtil dette samme øjeblik vidste Abraham ikke, at dette ville ske. Hvor fik han styrken til sin lydighed? Hebræerbrevet 11 forklarer: ”I tro bragte Abraham Isak som offer, da han blev sat på prøve; ja, sin enbårne var han rede til at ofre, skønt han havde fået forjættelserne, og der var sagt til ham: ’Gennem Isak skal en slægt få navn efter dig’, thi han regnede med, at Gud har magt til endog at vække fra de døde; og derfra fik han ham jo også forbilledligt (som er forbillede på Kristi opstandelse) tilbage” (Heb. 11:17-19).

Overfor angst, tvivl, bekymring og menneskelig rasonering, løftede Abraham troens skjols. Han havde total tillid til Gud. Den Almægtige havde lovet en efterslægt igennem Isak, og Abraham vidste, at Gud ville aldrig svigte sine løfter. Abraham vidste også, at hvis Isak døde, da kunne og ville Den Almægtige Skaber genoplive ham så Hans løfte kunne fuldbringes. Derfor var Abraham, med kniv i hånd og løftet arm, rede til at ofre sin elskede søn.

Gud vidste at han kunne regne med Abraham. Han vidste at Abraham var rede til at gøre hvad som helst Gud ville bede ham om. Abraham havde bestået den yderste prøve og bevist overfor Gud, at han var trofast. Fra dette øjeblik blev Guds løfte til Abraham betingelsesløst. Læs: ”Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, din eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage fjenders porte i besiddelse; i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!” (1. Mose. 22:15-18).

Abraham er et eksempel for os i vore dage. Herrens løfter var realistiske, virkelighedstro for ham, selv før end Isak blev født, var denne ukendte søn virkelighed for ham. Selv efterslægten Gud havde lovet igennem Isak var også virkelighed – til det punkt, at han ikke tøvede med at ofre sin egen søn. Dette er ægte tro.

Troens Kilde

Hvordan kan vi opnå tro? Det er ikke noget vi kan købe eller som kan blive tilført vort sind igennem hypnose. Tro er noget der udvikles. Hvor skal man begynde?

Tro er, som vi allerede har nævnt, sikkerheden for at Gud vil holde sine løfter. Så vi må starte med at finde ud af hvad det er Gud har lovet. Hvor kan vi finde det? I Hans Ord, Den Hellige Bibel. Paulus siger, ”Så kommer da troen af det som høres, og det som høres, kommer i kraft af Kristi ord” (Rom. 10:17). Derfor er det første skridt at studere Guds Ord, og lytte til dem der udlægger Ordet for os (jvf. Apo. Gern. 8:31). Bibelen er vort arbejdsredskab. ”Men disse er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn” (Johs. 20:31). Grunden til at så mange i dag ikke tror på Gud er, at folk læser ikke Bibelen længere, langt mindre studerer den. De ved ikke at Gud har lovet noget, så hvordan skulle de kunne tro på hans løfter? Des bedre vi kender Guds Ord, desto fastere bliver vort trosgrundlag, som det står i Kolosenserbrevet 1:23.

Troen vi opnår er ikke noget vi selv præsterer, det er derimod ved at studere Bibelen, at Gud giver os tro: ”... alt efter det mål af tro, som Gud har tildelt enhver” (Rom. 12:3). Det er en gave fra Gud (Efe. 2:8). Hvordan Giver Gud os tro? Igennem Den Hellige Ånd – tro er en af frugterne der vokser i vort sind (Gal. 5:22-23). Hvordan får man da Den Hellige Ånd? ”Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham” (Apo. Ger. 5:32). Atter ser vi, at Bibelen er redskabet, hvorved vi opnår tro. For at kunne adlyde Gud, må vi vide, hvad Han forlanger af os.

Bibelen åbenbarer Guds vilje og hvad Han forventer af os. Hvis vi gør det Gud forventer af os og slutter en pagt med Ham om at ændre os og følge den vej han foreskriver i Ordet, da kan vi blive døbt og modtage Hans Ånd, som vil garantere os tro (jvf. Apo. Ger. 2:38; Gal. 2:20). Ved at studere Guds Ord opnår vi tro og omvendelse (Apo. Ger. 11:21).

Vi forstår, at Gud giver os en portion tro, men troen skal gro og udvikles (2. Tess. 1:3). Derfor skal vi bede om mere (Luk. 17:5), nære og udvikle troen Han giver os til fuldkommenhed. Desuden skal troen øves og prøves for at kunne udvikle sig, ligesom Abrahams blev det. Hans tro opnåede fuldkommenhed igennem lydighed. Jakobs bog erklærer, ”Blev ikke vor fader Abraham retfærdiggjort af gerninger, da han bragte sin søn Isak som offer på alteret? Du ser altså, at troen

virkede sammen med hans gerninger, og ved gerningerne nåede troen sin fuldendelse” (2:21-22). Lydighed alene er ikke nok til at bevise vor tro, men trofast lydighed producerer mere af det samme. Troen dør, hvis øvelsen ikke holdes vedlige. (v. 17). Tro forlanger aktion for at overleve og vokse.

Lydighed er selvsagt kun mulig igennem Faderen og Jesus Kristus. Det ville være forkert at mene, at Troen kun har med Guds løfter at gøre. Det centrale punkt i vor tro, må dreje sig om Gud: ”Jeres hjerter forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig” (Johs. 14:1). Det er Gud Fader og Jesus Kristus, der er genstand for vor tro. Vi skal tro at Gud eksisterer og at Han holder sine løfter, men også at Han har en plan der omhandler hele menneskeheden. I denne plan er Kristi udgydte blod for tilgivelse af vore synder, og Hans tilstedeværelse i vort sind for at lede os til at leve Hans livsstil, det afgørende.

Jesus Kristus gav os det perfekte eksempel på tro. Ikke mange er klar over, at Kristi liv og handlinger, hans lydighed mod Faderens vilje, ikke var resultatet af en overnaturlig magt som kun Han var i besiddelse af. Berøvet sin guddommelige magt og således komplet menneskelig (jvf. Fil. 2:7; Heb. 4:15), Jesus sagde, at *jeg kan slet intet gøre af mig selv* (Johs. 5:30). Tænk et øjeblik på dette. Hans tro var ikke fra ham selv. Den var fra Hans Fader. Kristus sagde: Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig?” (14:10). Kun fordi Faderen levede i Jesus ved Den Hellige Ånd, havde han denne dynamiske, levende tro. Jesus havde total tro og tillid til Hans Fader og til Helligåndens magt. Således skal vi også hvile i vor tro på Gud.

Vi, der lever i dag, skal have den samme tro som Kristus havde, dvs. Kristi tro: ”Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus” (Apo. Ger. 14:12). De der er besvangret af Gud med Jesu tro – Han der nu lever i os (Gal.2:20). Kristus viste os vejen og gav os det yderste eksempel på levende tro. Som Abrahams tillid blev synliggjort ved hans lydighed mod Gud, så blev Kristi tro og tillid synliggjort ved det perfekte eksempel på lydighed.

Et liv i overvindelse

Ved hjælp af tro, er det faktisk muligt at adlyde Gud – selv imod magter der forsøger at destruere os. Hvert eneste øjeblik af den kristnes liv er en kamp imod hans egen menneskelige natur, verdens fristelser og Satans angreb. Fra et menneskeligt synspunkt er denne konstante kamp både trættende og udmattende og kunne meget vel lede til både modløshed og endda til håbløshed. Medicinen for en sådan udmattelse og modløshed er som Kristus selv sagde: ”Hvis du formår! Alt er muligt for den, der tror” (Mark 9:23).

Troens skloed vil beskytte os. Hvis vi tror på Guds løfter, vil vi overveje vor situation lige meget hvor vanskelig den end er, så er den intet at regne sammenlignet med den herlighed, som skal åbenbares os (Rom. 8:18). Vi vil betragte opfyldelsen af Guds løfter, selv om de på nuværende er usynlige, som håndfaste allerede. Paulus sagde det tydeligt: ”Som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun en tid, de usynlige varer evigt” (2. Kor. 4:18).

Gud ske tak er vi ikke alene i denne kamp. Gud har givet os mange brødre og søstre i Han åndelige hær til at opmuntre og styrke hinanden i troen. Når de romerske hære belejrede et fort, stillede de sig i formation side ved side og løftede deres skjolde som et tag, der beskyttede dem imod fjendens regn af pile og ildkugler. Når de avancerede fremad i marken imod en fjende brugte de den samme taktik, og dannede en mur af skjolde foran sig, hvor igennem de kunne bruge deres korte sværd. Mange gange havde fjenden ikke en chance.

Vi skal marchere sammen med vore trosbrødre og bruge vor kollektive tillid til Gud som et beskyttende tag og som en avancerende mur imod fjenden. Og til sidst? Vi vinder! For som apostelen Johannes skriver: ”thi alt det der er født af Gud, sejrer over verden; og dette er Guds sejr, som har sejret over verden: vor tro” (1. Johs. 5:4). Ja, ligesom Abraham, måtte vi alle lære at løfte troens skjold og betragte løfterne og den usynlige belønning fra oven, som virkelige allerede nu – som absolut virkelighed!

✉ **Le Siècle à Venir asbl**
Allée du Grand Chéniât, 30
B6280 – Loverval
Belgium

☎ (32) 071-221.308

📠 (32) 071-221.389

💻 le.siecle.a.venir@brutele.be